

A Föld legkorábbi korszakai – és kapcsolatuk a jelenkor spiritualizmusával

írta: G.H. Pember (1884)

SPIRITUALIZMUS – I. RÉSZ *A BIBLIA TANÚBIZONYSÁGA*

11. fejezet

A gonosz szellemek világunkba való nyílt betörésére logikusan számítani lehetett.

A természetfeletti pusztát említését is gyakran lenéző, hitetlenkedő mosollyal fogadják az emberek. Nem kevés hitvalló keresztény is van, akik nagy igyekezettel próbálják a régmúlt csodák számát és mértékét kisebbiteni, és bár odáig nem mernek elmenni, hogy teljesen tagadják Isten hatalmát arra, hogy saját törvényeit felfüggeszse vagy megváltoztassa, nem tartják valószínűnek, hogy ilyesmi a jelenben is megtörténhetne. Azt már viszont, hogy a Sátán képes lenne csodákat tenni, sosem ismernék el, sőt, sok esetben az ördög létét is tagadják.

Az ilyen gondolkodásmód azonban bizonyosan tudatlanságból vagy hitelenségből ered. Hiszen nem úgy beszél-e Pál a Sátán munkálkodásáról, mint ami tele van hatóerővel, jelekkel és csodákkal, azért, hogy higgyenek a hazugságnak (2Thessz 2,9-11)? És az Ige azon egyszerű állítása, mely szerint a földünket körülvevő levegő lázadó szellemektől nyüzög, legalábbis fel kellene, hogy készítsen minket arra, hogy ezek esetenként meg is jelenhetnek és nyíltan beavatkozhatnak. Isten kétségtelenül megtiltotta nekik, hogy közvetlenül kommunikáljanak az emberrel, vagy gonoszságra bírják rá. Mégis, mivel engedetlenek, és jelenleg nincsenek erővel visszatartva, észszerű azt gondolni, hogy a korábbi parancsot időnként ugyanúgy megszegik, ahogyan az utóbbival is folyamatosan szembeszegülnek. És ezt a feltételezést az Ige is megerősíti: hiszen az Ószövetségben számtalan utalást találunk az emberek és démonok közötti érintkezésre, az Újszövetség pedig a varázslást a hústest nyilvánvaló cselekedetei között említi (Gal 5,20).

A varázslással szembeni mózesi törvények nem pusztán szélhámosságra vonatkoznak, hanem a bukott szellemekkel való tényleges kapcsolatra.

„Varázsló asszonyt ne hagyj életben” (2Móz 22,18) – így rendelkezett az Úr Mózesnek. Azt pedig, hogy ez a törvény nem a pusztán babonára vagy csalásra vonatkozik, hanem a gonosz erővel való szándékos szövetkezésre, a büntetés súlyosságából tudhatjuk. Mégis, sokan szeretnének meggyőzni bennünket, hogy a tiltott mesterkedések gyakorlóira vonatkozó számtalan bibliai kifejezés pusztán a szélhámosság vagy csalás különböző formáit akarja jelenteni. Egyetlen példa azonban megfelelően bizonyítja az ilyen vélekedés meggondolatlanságát.

Mózes harmadik könyvének huszadik fejezetében ugyanis a következő törvénycikket találjuk: „Az olyan férfi vagy asszony, akiben halottidéző vagy jósló szellem van, halállal lakoljon; kövezzék agyon őket, vérük legyen rajtuk!” (3Móz 20,27). Hogyan dönthetett vajon egy izraelita bíróságnak az esetében, akivel szemben ezt a vádat hozták föl? Nem attól a bizonyítéktól függene vajon az egész ügy, hogy a megvádoltnak valóban van-e kísérszelleme? És maga az a tény, hogy erről törvény van, nem nyilvánítja-e ki egyértelműen, hogy ilyen kapcsolatok nem pusztán lehetségesek, hanem konkrétan meg is történnek?

Az Írás sehol nem tagadja a pogány istenek létezését.

A Biblia, ahogy láttuk, számos olyan dolgot említ, amelyeknek nincs helyük a modern filozófiákban, és ezek között szerepel az is, amelyik elsőrendű fontosságú a tárgyunkkal kapcsolatban. Ugyanis világosan elismeri, hogy a pogányság bálványai mögött létező szellemi entitások állnak, és meg is mondja, hogy ezek az entitások démonok. Ezt az állítást azon az alapon próbálták megcáfolni, hogy a pogány istenek megnevezésére két héber szó használatos, az egyik azt jelenti, „semmi(sége)k”, a másik pedig, hogy „hiábavalóságok”, és ezek a kifejezések szükségszerűen azt jelzik, hogy ezek nem léteznek. Ennek a következtetésnek a hibás volta azonban rögtön kiderül, ha egy pillantást vetünk ugyanezekre a szavakra más szövegek környezetében.

„Jaj a semmirekellő (angol: semmi) pásztornak, aki elhagyja a nyáját!”, kiált fel Zakariás (Zak 11,17). És nyilvánvalóan nem olyan pásztorról beszél, aki nem is létezik, hanem arról, hogy teljesen haszontalan, mintha nem is lenne; aki nem az, aminek mondja magát. Hasonlóképpen Jób is, amikor barátait „haszontalan orvosoknak” (angol: semmi orvosok, Jób 13,4) mondja, nem azt akarja közölni velük, hogy nem léteznek, hanem, amiképp fordításunk kifejezi, semmit sem érnek, ál orvosok. Hogy milyen zsidó fogalom húzódik meg emögött a pogány istenségekre használt szó mögött, az a 96. Zsoltár Szeptuaginta-fordításából derül ki, ahol a *daimónia* (δαίμονια) kifejezés szerepel. Az 5. vers így azt jelenti: „Mert a népek istenei mind démonok; de az Úr egetek alkotott”.

A másik szó, a „hiábavalóságok” egyes száma pedig *ábel* (*hebel*), ez az a név, melyet Éva a második fiának adott – célja azonban nem az volt ezzel, hogy fiának létét tagadja. És amikor a Prédikátor felkiált: „hiábavalóságok hiábavalósága, minden hiábavalóság!”, ő sem azt akarja ezzel mondani, hogy a világ nem létezik.

Ezért tehát egyértelmű, hogy amikor a Biblia ezeket a szavakat a pogány istenekre használja, nem létezésük tényét tagadja, hanem azt, amit magukról állítanak. Valóságos hatalmak ők, de véges lények, ezért nincs joguk magukat istennek nevezni.

Az Ószövetség nagyon is valóságos hatalmakként kezeli őket.

Az Igében tehát nincs semmi, ami a hamis istenek létezését tagadná, hanem éppen ellenkezőleg, tényként kezeli. Amikor például az Úr bejelenti az emberek és állatok elsőszülöttjeinek halálát, kitér arra a szándékára is, hogy Egyiptom isteneit is megbüntesse (2Móz 12,12). Ugyanerre az eseményre utalva pedig Mózes később ezt írja: „Az egyiptomiak pedig eltemették azokat, akiket sújtott az Örökkévaló közöttük, minden elsőszülöttet; és az ő isteneiken is végzett az Örökkévaló ítéletet” (4Móz 33,4 – IMIT).

Az 5Mózes 10-ben pedig ismét felbukkan ez a kifejezés: „Mert az ÚR, a ti Istenetek isteneknek Istene, és uraknak Ura” (5Móz 10,17). És még számos helyen találunk az Igében erre utalást, hogy Jahve, az ÚR messze fölött áll minden istennek (Zsolt 97,9), félelmetes mind az istenek fölött (Zsolt 96,4), és így tovább.

Ha tehát ítéletet hajtott végre Egyiptom istenei fölött, akkor azoknak minden bizonytalán létezniük kellett; ha Istent más istenekkel szembeállítja az Ige, akkor olyanoknak valóban lenniük kell.

És világosan közli, hogy ezek démonok. A száírim és a sédim.

Az Ószövetség nem hallgatja el ezeknek az úgynevezett istenségeknek a természetét sem, amint a következő versek azt mutatják.

„Hogy ne áldozzák többé áldozataikat a bakoknak (héber: *száírim*), melyek után paráználkodva járnak” (3Móz 17,7).

„Ördögöknek (héber: *sédim*) áldoztak, nem Istennek, isteneknek, akiket nem ismertek, újaknak, akik csak most kerültek elő, akiket nem rettegtek atyáitok” (5Móz 32,17).

„És maga állított papokat magának a bámákhoz és a bakokhoz (*száirim*), és a borjúkhoz, melyeket készítettett” (2Krón 11,15).

„Förládozták fiaikat és leányaikat a démonoknak (*sédim*)” (Zsolt 106,37).

A *száirim* szó helyén – mely eredetileg kecskebakot jelentett, és később használták erdei démonra vagy szatírra – a Szeptuaginta *ho mataioszt* (τοῖς ματαίοις) ír, ami „hiábavalóságot” jelent; de ugyanezt a főnevet Ézsaiásnál két szakaszban is *daimóniának* (δαίμονια), azaz démonoknak fordítja (Ézs 13,21; 34,14). Ez utóbbit pedig az Újszövetség tekintélye igazolja a Jelenések könyve 18,2 fordításával, mely az Ézsaiás 13,21 párhuzamos szakasza. A *sédim* – szó szerint „hatalmasok”, „urak” – fordítása a Szeptuagintában kivétel nélkül *daimónia* (δαίμονια, *démonok*). A két szó közül tehát az elsőt az Ige vagy a pogány bálványokra vagy a mögöttük álló szellemi hatalmakra alkalmazza, a másodikat pedig egyedül magukra a démonokra.

Az Újszövetség tanítása alátámasztja mindezt. Két figyelemreméltó szakasz vizsgálata.

A görög nyelvű szent iratok ugyanazt tanúsítják, mint a héber nyelvűek, és jobban nem is mutathatnánk be, mint az első Korinthusi levél két szakaszának vizsgálatával. A nyolcadik fejezetben ezt olvassuk: „Tehát a bálványáldozati hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, aminthogy – *hószper* (ὡσπερ, *éppen úgy, mint*) – van sok isten és sok úr; Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is ő általa” (1Kor 8,4-6).

A „bálvány” (*eidólon*, εἰδωλον) szó valamilyen képzeletszüleményt jelent. Ezért az alatt, hogy „egy bálvány sincs a világon”, Pál azt érti, hogy valójában nincsenek pontosan olyan lények, mint Jupiter, Mars vagy Vénusz, ahogyan a pogány mitológia ezeket bemutatja; ilyenek nem találhatóak a világegyetemben, ezek pusztán az emberi képzelet alkotásai. Azonban, folytatja, az istenek, akiket a pogányok imádnak, léteznek, mi több, ezek valódi hatalmasságok, bár teljes egészében eltérnek azoktól a tulajdonságoktól és jellegzetességektől, amelyek az emberek elképzeléseiben élnek róluk. És hamisan nevezik őket istennek: ezek nem teremtetlenek és nem önmaguktól létezők¹; erejük, bár gyakran jelentős, de véges és alárendelt; és bármennyire megtévesztik is a pogányokat, legalább mi tudjuk, hogy csak egy Isten van.

A második szakaszunk a 10. fejezetben található. „Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? Sőt, hogy amit a pogányok áldoznak, démonoknak áldoznak és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti a démonokkal legyetek közösségben. Nem ihatjátok az Úr poharát és a démonok poharát; nem lehettek az Úr asztalának és a démonok asztalának részesei” (1Kor 10,19-21).

Ugyanez a tanítás rejlik ebben az idézetben is. A bálvány, mint az ember képzeletének szülötte, semmi; de nem lehetséges, hogy az embert arra lehetne indítani, hogy a semmit imádjá, tehát valódi hatalom rejlik mögötte. A pogányok azt gondolják, hogy istenségeknek áldoznak, de áldozataik démonokhoz szállnak fel, és áldozati ünnepeik, lakomáik révén tisztátalan szellemekkel kerülnek olyasféle kapcsolatba, mint ami Krisztus és gyülekezete között van.

A szentírási érvek összefoglalása.

Világos tehát, hogy a levegőégben lakozó testetlen szellemek azok a lények, akiket a pogányok imádnak, ők a jósok és jövendőmondók ihletői, ők minden bálványimádás eredeztetői, legyen az akár pogány, akár pápista, ők azok a hatalmasságok, akik különféle eszközökkel folyamatosan igyekeznek befolyásuk alá vonni az emberi fajt.

1 És nincs semmi joguk a másodlagos jelentéshez sem, hiszen nem a Magasságos küldöttei, akikhez az Isten Igéje lett (Jn 10,35); mert Isten Igéje ellenében cselekszenek.

Ebből azt a fontos következtetést vonhatjuk le, hogy a pogányság, a legintellektuálisabb formájától kezdve a legalantasabb fétiszizmusig, nem pusztán kő és fa imádata, hanem lázadó szellemek tisztelete, akár tudattalanul vagy tudatosan, közvetlenül vagy különféle médiumokon keresztül. És nem tagadható a tétel fordítottja sem, hogy bármely ilyen szellem kultusza tiszta pogányság.

A Sátán célja nem az abszolút szkepticizmus elterjesztése, hanem hogy a földet démoni hatalomnak vesse alá.

Minden bálványimádat márpedig elválaszthatatlanul összefügg a varázslással és a természetfeletti erő gyakorlásával. Ugyanis csak ennek az erőnek a folyamatos megnyilvánulásával, vagy legalábbis a beléje vetett rögzült hittel érhető el, hogy az emberiséget a démonok szolgálatának keserves rabságában tartsák. Amint valaki elveszíti a természetfeletti lehetőségébe vetett hitét, az Isten uralmáról alkotott homályos elképzelései ellenére gyakorlatilag szkeptikussá válik. Sokak véleménye szerint ezzel az eredménnyel a Gonosz teljesen megelégszik, de a következő megfontolások visszatartanak bennünket attól, hogy következtetésünkkel egyetértsünk.

Ugyanis valahányszor az Ige fellibbenti a függőnyt, és pillanatnyi betekintést enged a sötétség birodalmába, olyan társaságot látunk, mely valóban rosszakaratú, de rendben és kormányzásban tökéletes, és az emberi nem leigázására szomjazik. Mert a Sátán birodalma nem szerveződhet meg teljesen addig, míg az emberek nem lesznek olyan engedelmesek a démonoknak, mint a démonok a lázadó fejedelemségeknek és hatalmasságoknak, ezek pedig az ő nagy fejedelmüknek. A levegő lakói ezért nem pusztán céltalan lázadást szítanak Isten ellen, hanem készséggel csatolnák egész világunkat saját rendezett uralmuk alá.

Ezért, bár a Sátán egyelőre bármilyen nekik tetsző csalétekkel elcsalja az embereket Istentől, és csakugyan az abszolút szkepticizmust táplálja – hasonlóképpen ahhoz a megfontoláshoz, ahogyan a jezsuiták megbízottjai a jelek szerint forradalmat és anarchiát szítanak azoknak az akadályoknak a lebontásáért, melyek a saját rendszerük előretörését gátolják –, de a valódi tervét a különféle hamis vallásokban kell keresnünk, amelyek összehasonlításával a figyelmes tanulmányozó számos furcsa és eddig nem is sejtett érintkezési pontot fedezhet föl. A köztük valóban meglévő különbségek az etnikai vagy hajlambeli sajátosságokból fakadnak: egy márványtömb széttört darabjaira emlékeztetnek, amelyek közül némelyik az egyik színes ereztből, a másik meg a másikkól mutat többet; de ha a darabokat újra összeillesztjük, a vonalak találkoznak egymással, és a tarka mintázat tökéletesen kirajzolódik. Eredetileg ugyanis mind egyetlen középpontból erednek – Babilon volt az aranypohár, mely megrészegített minden nemzetet (Jer 51,7) –, és újra egyetlen középpont körül fognak egyesülni, amikor lelepleződésének ideje elérkezik.

A sátáni csodák nagy célja tehát, hogy az embereket démonok befolyása alá vonják. A természetfeletti hitet az ördög semmiképp nem rombolni, ellenkezőleg, növelni akarja; azonban a Sátánt és nem Krisztust jelöli ki arra, hogy a feje legyen a trónusoknak, uralmaknak, fejedelemségeknek és hatalmasságoknak, és siettetni akarja az időt, amikor valaki Isten gyanánt ül be Isten templomába, mutogatván magát, hogy ő Isten (2Thessz 2,4). Erre a célra irányul jeleinek és csodáinak minden tanítása, bármilyen gondosan leplezzék is azokat, és bármilyen légi alakok megjelenései, látomások, jövendölések legyenek is azok – melyek valódi segítséget ritkán nyújtanak, válaszaik kétértelműségével viszont gyakran csalják vesztségbe az embereket; jóslatok – gyakran megdöbbentően beigazolódnak, de soha nem megbízhatók; szellemírás; láthatatlan forrásból származó hangok; magnetikus gyógyulások, vagy hatalmának bármely más megnyilvánulásai. Azt a sok, csodák által megerősített babonát sem vizsgálhatjuk meg anélkül, hogy ne csodálkoznánk el, milyen ügyesen alakítják ezeket az emberiség megigézésének érdekében. Hiszen nem ez-e a nyilvánvaló célja a szellem-közléseknek, előjeleknek, ómeneknek,

jeleknek, szerencsés és szerencsétlen napoknak és időszakoknak, tisztítóúráknak, szenteltvíznek, ráolvasásoknak, főzeteknek, amuletteknek, varázsigéknek, ereklyéknek, fétis-tárgyaknak, szentképeknek, képi ábrázolásoknak, kereszteknek, feszületeknek és a démoni rendszerek számtalan előírásának?

Az emberek két módon tehetnek szert emberfeletti erőre. Az egyik a szunnyadó képességeik jogtalan felgerjesztése által.

A hamis jelek rendszerint a démonok által kiválasztott emberi közvetítők által mutatkoznak meg, akikkel kapcsolatban úgy érezhetik, hogy választott alanyuknak van némi affinitása irányukban. Úgy tűnik, két módszer létezik arra, hogy az emberek törvénytelen erőre és ismeretre tegyenek szert, és tiltott érintkezésbe nyerjenek bebocsátást.

Aki az elsőt akarja követni – de amire mindezekéig viszonylag kevesen voltak képesek –, annak „olyan mértékben kell testét saját lelkének irányítása alá vonnia, hogy képes legyen kivetíteni lelkét és szellemét, és míg ugyan e földön él, úgy cselekedni, mintha testetlen szellem lenne”. Azt az embert, aki eljut erre a képességre, adeptusnak, beavatottnak nevezik, és a Brit Teozófiai Társaság néhai elnöke szerint „tudatosan képes látni mások elméjét. Lelkiereje által külső szellemekre tud hatni. Képes felgyorsítani a növények fejlődését, el tudja oltani a tüzet; és vadállatokat tud megfékezni, akár csak Dániel. Lelkét nagy távolságba tudja elküldeni, és ott nem csak mások gondolatait képes olvasni, hanem beszélni tud, meg tudja érinteni a távolban lévőket; sőt, távoli barátainak képes a szellemi testét is megmutatni valós testének pontos hasonlatosságában. Továbbá, mivel a beavatott szelleme ereje által cselekszik, képes, mint egyesítő erő, környezetének többértű atmoszférájából bármilyen fizikai tárgyat valóságosan létrehozni, illetve fizikai tárgyaknak parancsolni, hogy azok előtte megjelenjenek” (Wild: *Spiritual Dynamics*).

Az *Isis Unveiled* (A leplezetlen Ízisz) c. könyv szerzője szerint az ilyen emberek képességeit, erőit „nem is médiumitásnak, hanem mediátorságnak” kellene nevezni [azaz szerinte az ember itt már nemcsak csatorna, hanem közvetítő – *ford.*]. A leírások lehetnek túlzók, de a tanúbizonyságok nagy száma miatt tagadhatatlan, hogy a világtörténelem minden korszakában léteztek rendkívüli képességű emberek, akik a nagy misztériumok beavatottjai, az ókori titkok őrzői voltak.

Kétségtelen, hogy ezeknek a képességeknek a kifejlesztése csak kevesek számára lehetséges, és még az ő esetükben is hosszú és komoly tanulással lehet csak elérni, melynek célja, hogy a testet teljes alárendeltségbe hozza, és tökéletes apátiát idézzen elő az élet minden örömeivel, fájdmával és érzésével szemben, hogy semmilyen zavaró elem ne kavarja fel az aspiráns elméjét és ne akadályozhassa a fejlődését. Két alapvető szabály van még, melyet elengedhetetlenül szükségesnek tartanak: a hústól és az alkoholtól való tartózkodás és a teljes önmegtartóztatás. Más szóval, aki beavatott kíván lenni, annak meg kell felelnie a démonok tanításainak, azokénak, akik az utolsó aposztázia vezetői lesznek, akik tiltják a házasságot és megparancsolják a hústól való tartózkodást (vö. 1Tim 4,3).

Ezen a módon, és kétségkívül a gonosz szellemek és a már tökéletesített beavatottak segítségével és útmutatásával fejlődnek ki azok a rejtett erők, melyek minden emberben bizonyosan ott lappanganak², de Isten éppen ilyen bizonyosan megtiltotta, hogy ebben az életben használják vagy akár csak keressék őket. Egyelőre ugyanis minden embernek az a kötelessége, hogy megtartsa tiszta és zavartalan tudatát arról a világról, melybe helyeztetett és arról az anyagi környezetről, amellyel kölcsönhatásban, az isteni törvényekkel összhangban az a rendeltetése, hogy megtalálja a megszentelődéséhez szükséges fegyelmet. És ezen ok miatt a tértől és időtől való szellemi függetlenségünket, valamint a megismerés, tett és befolyásolás emberfeletti hatalmát

2 Erről a témáról bővebben Watchman Nee: A lélek rejtett ereje c. könyvében olvashatunk. Megjelent az Evangéliumi Kiadónál. (ford.)

testünk természete visszazorítja. Az ember börtönbe zárt szellem, és így meg kell elégednie azzal, hogy mindaddig ott marad, míg Isten ki nem nyitja cellája ajtaját. De ha azonnali élvezetet akar azoknak a képességeknek az idő előtti felgerjesztésével, melyek a jövőbeli kifejlődésre vannak fenntartva, akkor ezt csak úgy teheti meg, hogy bűnös módon áttöri börtönének rácsait, és ezzel megbontja jelenlegi természetének harmóniáját.

A második: a más szellemek irányításának való passzív alávetettség által.

A második módszer az idegen intelligenciák irányításának való passzív alávetés, akik vagy saját erejük közvetlen működésével, vagy bizonyos eszközök alkalmazásával kivonják alanyuk szellemét, és kiszabadítják azt a testből. Ha ezt a folyamatot démonok³ végzik, a páciens médiumnak nevezzük; azonban ennek olyan személynek kell lennie, akinek szelleme könnyen elválasztható a testétől, vagy amiatt, mert az gyenge vagy beteges, vagy egyéb nem nyilvánvaló ok miatt. Ezen a módon az alany értelmes kapcsolatba kerül a levegőég szellemeivel, és bármilyen tudásban részesülhet, amellyel azok rendelkeznek, vagy bármilyen hamis benyomásban, amit azok kelteni akarnak benne. Gyakorlással az ilyen érintkezés egyre könnyebbé válik, és ahogy a kapcsolat előrehalad, és az embereket egyre jobban lenyűgözik levegőbeli látogatóik, úgy tűnik, a démonok kérésükre különféle csodákat tehetnek, és végül láthatóan, hallhatóan és érezhetően is felfedik magukat. Mivel azonban egyes emberek szelleme természetes módon a képzett beavatottakhoz hasonló képességekkel látszik rendelkezni, olykor nehéz eldönteni, melyik típusú jelenség áll fenn.

Mint korábban megjegyeztük, a médium szellemének kiszabadítását a démonok önállóan is elvégezhetik. Gyakran szükséges azonban, hogy ezt a hatást az emberek különféle eszközökkel segítsék – mint például a hindu Szóma-misztérium *Sukrája* vagy *Mantija*; vagy valamilyen mérgező növényi főzetet tartalmazó pohár, hasonló ahhoz, mint ami a káldeus beavatott számára lehetővé tette, hogy meglássa a barlang tetejénél elhaladó nagy istennő csillogó alakját; vagy a delphoi jósdáéhoz hasonló mételyes gőz, vagy a dervisek kerengő tánca, az ojbwa indiánok hosszú böjtje és virrasztása; vagy a kézben tartott fényes lemez vagy kristály merő bámulása; vagy egy másik ember lenyűgöző hatóereje, amit a modern időkben mesmerizmusnak neveznek.

Az ilyen és hasonló eszközök segítségével a külső érzékek aktivitása lecsökken vagy teljesen meg is szűnik, a tudat pedig egy másik szférába kerül át, ahol a szellem csodálatos víziókat lát, természetfeletti lényekkel kommunikálhat, titkokat tár fel és bizonyos mértékben képes jövendölni; egy pillanat alatt a világ bármely pontjára el tud jutni, és képes különböző helyeket, házakat látni, és a bennük élők állapotát, tevékenységét pontosan leírni, megvan a képessége, hogy saját és mások testének belső működését lássa, betegségeket tud diagnosztizálni és gyógykezelést javasolni. Valóban úgy tűnik, hogy a szellem úgy hagyja el a testet, mint a halál pillanatában – leszámítva, hogy a bizonyos ezüstkötél még nem szakadt el – és gyakran, mint a transz-médiumok esetében, egy másik szellem lép be a testbe, és az ember más tudás birtokában, más hangon szólal meg.

Minden szellem, amely emberekkel lép érintkezésbe e két mód bármelyikén, gonosz szellem, akik befolyásától, ha a kommunikáció egyszer megnyílik, nehéz megszabadulni.

De mivel minden ilyen tevékenység áthágja az emberiség számára a Teremtő által megszabott határokat, ebből az következik, hogy a természetfeletti lények, akik ebbe beleegyeznek, és érintkezésbe lépnek a törvényszegővel, csakis a gonoszság szellemei lehetnek. A törvénytelen keveredés pedig a maga azonnali büntetését vonja maga után az eljövendő félelmetes ítélet mellett. Mert úgy tűnik, testünk nem csak börtön, de erődítmény is, és nem lehetetlen, hogy éppen azért lett megalkotva, hogy bizonyos fokig megvédjen minket a démonok romboló

³ Ugyanis ez olyan szellem által is történhet, mely még a testben van, tehát magnetizőr vagy mesmerista által, mely esetben a páciens mesmerikusan érzékeny.

befolyásától. Normális állapotában hatékonyan hárítja el nyíltabb és hevesebb támadásait is; de ha egyszer engedjük, hogy a korlát átszakadjon, többé nem vagyunk képesek helyreállítani azt, és ettől kezdve ki vagyunk téve a rosszakaratú ellenség támadásainak.

Nagyon ritkán fordul elő, hogy valakit legelső alkalommal a saját beleegyezése nélkül lehetne mesmerizálni [szuggerálni, hipnotizálni]; és amikor ilyen esetek megtörténnek, azok valószínűleg valamilyen sajátos gyengeségre vezethetők vissza, melyet pedig nem ritkán valamilyen speciális bűn okoz. Ha valaki azonban egyszer átengedte magát, azt nagyon nehéz visszavonni, és a hatóerő minden újabb gyakorlása ugyanazon az alanyon egyre nagyobb befolyást szerez.

Tehát a démonokkal való közösség kérdésében kevesen vannak olyanok, akik kitartás nélkül médiumokká tudnak válni, de ha a kapcsolat egyszer létrejött, a szellemek vonakodnak arról lemondani, és üldözni szokták azt, aki, tudatára ébredve bűnének, Isten kegyelme által elhatározza, hogy többé nem vétkezik.

(A következő rész a természetfeletti tevékenységek gyakorlóira használt bibliai kifejezéseket fogja megvizsgálni.)

Fordítás: [Hitünk célja – "Állhatatosságokkal nyertek meg majd a lelketeket." \(Lk 21,19\) \(wordpress.com\)](#)

